

Kız ve Dağ Keçisi

Jane MEADOW

Kız ve Dağ Keçisi

Jane MEADOW

Parlak bir cumartesi sabahı Emma kırmızı yürüyüş botlarını ve küçük yeşil sırt çantasını giydi. Dağı dünyadaki her yerden çok seviyordu. Patika çam ağaçları ve sıcak toz kokuyordu. Güneş ışığı dalların arasından dans ediyor, kuşlar yükseklerden ötüyordu. Emma yedi yaşındaydı ve bugün olmayı bekleyen bir macera gibi hissediyordu.

Emma'nın sarı tişörtü güneş ışığında parlarken kayalık patikada seke seke ilerliyordu. Dalgalı kestane rengi saçları at kuyruğunda zıplıyor, gülümsediğinde çilleri burnunda kırışıyordu. Dağ her yanında uzun ve yeşil yükseliyordu. Ahşap bir tabelada KEÇİ SIRTİ PATİKASI yazıyordu. Emma bugün neler görebileceğini merak etti. Her adım yepyeni bir keşif gibiydi.

Aniden Emma durdu. İleride, güneşle ısınmış bir kayataşı üzerinde tüylü, beyaz-gri bir hayvan duruyordu. Küçük siyah boynuzları ve sakallı bir çenesi vardı. Bir dağ keçisi! Soluk kehribar rengi gözleri sakince ona bakıyordu. Emma'nın kalbi güm-güm-güm attı. Ah, bu muhteşem yaratığa koşup merhaba demeyi ne çok istiyordu. Hevesle bir adım ileri attı.

"Dur bakalım, küçük yürüyüşçü!" dedi arkasından sıcak bir ses. Emma döndü ve zeytin yeşili korucu üniforması ve geniş ten rengi şapkalı uzun boylu bir kadın gördü. Boynunda bir ipte asılı düdük vardı. "Ben Korucu Maya," dedi sakın bir gülümsemeyle. "O keçi vahşi ve vahşi hayvanların güvenli bir alana ihtiyacı var. Hadi tam buradan izleyelim." Emma başını salladı ve hareketsiz durdu.

Korucu Maya patikada Emma'nın yanına diz çöktü. "Vahşi keçiler mesafemizi koruduğumuzda kendilerini güvende hissederler," diye nazıkçe açıkladı. "Çok yaklaşırsak korkabilir ya da tedirgin olabilirler. Bu yüzden geride kalır ve sessizce izleriz. Böylece herkes mutlu ve güvende kalır." Emma keçiye, sonra korucuya baktı. "Yani merhaba diyemem mi?" diye sordu. "Az önce dedin ya," dedi Maya, "sessiz gözlerinle."

Emma düz bir kayaya yerleşti ve yeşil sırt çantasına sarıldı. Dağ keçisini hiç ses çıkarmadan izledi. Keçi kulaklarını oynattı ve koyu renkli toynağını yere vurdu. Küçük numaralı kulak küpesi esintide kıpırdadı. Doğrudan Emma'ya bakıyor gibiydi, sakin ve meraklı. Emma nefesini tuttu ve en parlak, en sessiz gülümsemesini gülümsedi. İzlemek özel bir sır gibi hissettiriyordu.

Sonra keçi tırmanmaya başladı! Emma'nın evde merdivenlerden çıktığı kadar kolayca kayalık bir çıkıntıya atladı. Güçlü bacakları onu daha da yükseğe itti. Koyu toynaklarının altında küçük taşlar tıkırdadı ve yuvarlandı. Emma'nın yuvarlak ela gözleri kocaman açıldı. "Tıpkı bir süper kahraman gibi!" diye fısıldadı. Korucu Maya yanında hafifçe kıkırdadı. "Dağ keçileri bütün dağdaki en iyi tırmanıcılardır."

Keçi daha da yükseğe, daha da yükseğe çıktı; beslenme çantasından daha geniş olmayan minicik çıkıntılarda dengede durdu. Tüylü beyaz-gri postu rüzgârda dalgalandı. Emma her cesur atlayışı saydı. Bir, iki, üç! Keçi en tepede durdu, bir heykel gibi gururlu ve sağlam. "Nasıl düşmüyor?" diye sordu Emma. "Toynakları kayayı minik yürüyüş ayakkabıları gibi kavıyor," dedi Maya. "Bunun için yaratılmışlar."

Emma keçinin uçurum boyunca dikkatli, zarif adımlarla yolunu seçişini izledi. Her kayaya güvenmeden önce nasıl denediğini fark etti. "Tıpkı bizim yaptığımız gibi patikayı kontrol ediyor," dedi. Korucu Maya başını salladı. "Akıllı tırmanıcı," diye onayladı. Emma küçük defterini çıkardı ve keçinin kayalardaki hızlı bir resmini çizdi. "Her şeyi hatırlamak istiyorum," dedi, kalemi cızırdarken.

Bir süre sonra keçi aşağı indi ve kayaların arasında tırıs tırıs uzaklaştı. Emma minicik bir el salladı. "Hoşça kal, dağ keçisi," diye fısıldadı. "Gösteri için teşekkürler." Korucu Maya ayağa kalktı ve üniformasının tozunu silkti. "Harika iş çıkardın, Emma," dedi. "Sessizce izledin ve baştan sona güvenli mesafeni korudun. İyi bir yaban hayatı gözlemcisinin yaptığı tam da budur." Emma gururla parladı.

Sonra Emma kaşlarını çatmasına neden olan bir şey fark etti. Patikanın yanında buruşuk bir kâğıt bardak duruyordu. Biraz ileride parlak bir ambalaj güneşte parlıyordu. "Çöp!" dedi. "Bu dağa ait değil." Korucu Maya ona küçük bir bez çanta uzattı. "Patikayı korumama yardım etmek ister misin?" diye sordu. "Evet, lütfen!" dedi Emma. Bardağı ve ambalajı toplayıp çantaya attı.

"Çöp vahşi hayvanlara zarar verebilir," diye açıkladı Korucu Maya. "Onu yemeye çalışabilir ya da içine dolanabilirler. Patikayı temiz tutmak keçileri güvende tutar." Emma keçinin meraklı gözlerini ve dikkatli toynaklarını düşündü. Dağın onun için sonsuza dek güzel kalmasını istiyordu. "Bulduğum her şeyi toplayacağım," diye söz verdi. Yeşil sırt çantası, patikayı sağdan sola tararken zıpladı.

Kısa süre sonra bir aile patikadan yukarı yürüyüşe çıktı ve köpekleri patikadan uzaklaşmaya başladı. "Affedersiniz," diye kibarca seslendi Emma. "Lütfen patikada kalın, böylece vahşi keçiler dinlenebilir. Ve lütfen çöpünüzü eve götürün." Aile gülümsedi ve ona teşekkür etti. Köpek yanlarında geri döndü. Emma kendini sıcacık ve gururlu hissetti, sanki dağ için gerçekten önemli bir şey yapmıştı.

Korucu Maya, Emma'ya küçük bir dağ şeklinde özel bir çıkartma verdi. "Artık resmî bir patika yardımcısısın," dedi. "Yaban hayatını güvenle izledin ve onların yaşadığı yerleri korudun." Emma çıkartmayı yeşil sırt çantasına yapıştırdı. Öğleden sonra güneşinde parladı. "Vahşi hayvanlara uzaktan hayran olunması gerektiğini öğrendim," dedi. "En güzel merhaba bu."

Eve dönerken Emma dağa geri baktı. Tüylü keçinin kayalarda yükseklerle tırmanışını düşündü. Temiz patikayı ve mutlu yürüyüşçüleri düşündü. Kırmızı botları yorgun hissetti ama kalbi hafif ve doluydu. "Yakında geri geleceğim," diye söz verdi dağa. "Ve keçiler için her zaman güvenli bir alan bırakacağım."

O gece Emma keçi resmini yatağının üstüne bantladı. Çilli yüzü ay ışığında gülümsedi. Hiç dokunmadan vahşi bir arkadaş edinmişti. Dağı gelen herkes için güvende tutmaya yardım etmişti. "Vahşi hayvanların vahşi olabilmek için alana ihtiyacı var," diye fısıldadı. "Ve ben buna yardım edebilirim." Sonra Emma ela gözlerini kapattı ve yükseklerle, çok yükseklerle tırmanmayı hayal etti.